

Sygn. akt IX Ca 1840/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jacek Barczewski (spr.)
Sędziowie:	SO Bożena Charukiewicz SO Ewa Dobrzyńska-Murawka
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Najdrowska

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2021 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z wniosku H. N.

z udziałem J. N.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji wnioskodawczyni i uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 13 września 2019 r., sygn. akt I Ns 691/16,

p o s t a n a w i a:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w punktach I.5., II i IV, nadając im następujące brzmienie:

„I. 5. ruchomości:

a. samochód osobowy marki P. (...), o nr rej. (...) wartości 1.400 zł,

ą. dubeltówka rosyjska nr fabryczny (...) wartości 216 zł,

b. sztucer Mauser nr fabryczny (...) wartości 576 zł,

c. lodówko-zamrażarka I. wartości 352 zł,

ć. zamrażarka Polar wartości 339 zł,

d. komplet do sypialni: komoda, komódka, szafa trzydrzwiowa, łóżko o łącznej wartości 446 zł,

e. piła motorowa wartości 144 zł,

ę. szafa na broń wartości 150 zł,

- f. komplet opon z felgami wartości 350 zł,
- g. szybkiar wartości 28 zł,
- h. kuchenna suszarka elektryczna wartości 125 zł,
- i. blender wartości 75 zł,
- j. naczynia kryształowe: karafka, owocarki o łącznej wartości 330 zł,
- k. kanapa – rogowka wartości 390 zł,
- l. segment (...) wartości 30 zł,
- ł. obraz produkcji radzieckiej „Na kładce” wartości 45 zł,
- m. Pralka Samsung wartości 284 zł,
- n. kuchenka gazowo-elektryczna S. wartości 109 zł,
- o. stół – ława z (...) wartości 75 zł,
- ó. robot kuchenny E. wartości 36 zł,
- p. maszynka do mięsa Zelmer wartości 67 zł,
- r. zestaw 10-ciu sztuk garnków o łącznej wartości 93 zł,
- s. cztery krzesła i stolik o łącznej wartości 100 zł,
- ś. zastawa stołowa wartości 420 zł,
- t. meble kuchenne wartości 407 zł,
- u. dywan wartości 50 zł,
- w. pufa – 2 sztuki o łącznej wartości 33 zł,
- y. stół z (...) wartości 165 zł,
- z. sztućce 55 sztuk o łącznej wartości 31 zł,
- ż. firanki – 3 sztuki o łącznej wartości 5 zł,
- ź. karnisze – 4 sztuki o łącznej wartości 52 zł,

II. dokonać podziału majątku wspólnego w ten sposób, że wnioskodawczyni przyznać składniki majątku opisane w punktach I.2., I.3., I.4., I.5. ppkt c, i, j, ó, s orzeczenia o łącznej wartości 93.783 (dziewięćdziesiąt trzy tysiące siedemset osiemdziesiąt trzy) zł, zaś uczestnikowi składniki majątku opisane w punktach I.1., I.5. ppkt a, b, e, e, f, g orzeczenia o łącznej wartości 241.864 (dwieście czterdzieści jeden osiemset sześćdziesiąt cztery) zł,

III. zasądzić od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni tytułem dopłaty kwotę 74.040,50 (siedemdziesiąt cztery tysiące czterdzieści 50/100) zł, płatną w terminie do 30 września 2021 r., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia temu terminowi,

IV. oddalić apelacje w pozostałym zakresie,

V. ustalić, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie,

VI. nie obciążać apelujących kosztami opinii biegłego poniesionymi przez Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w Olsztynie w postępowaniu odwoławczym.

Bożena Charukiewicz Jacek Barczewski Ewa Dobrzyńska-Murawka

Sygn. akt IX Ca 1840/19

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni H. N. wniosła o podział majątku wspólnego jej i uczestnika J. N. poprzez przyznanie jej lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w miejscowości (...) gmina K. wraz z ogrodem i garażem, lodówki I., kosiarki elektrycznej, blendera, naczyń kryształowych: karafki i owocarek, robota kuchennego, 4 sztuk krzeseł i stolika. Wnosiła o przyznanie na rzecz uczestnika pozostałych składników majątkowych. Oponowała pomniejszeniu wartości nieruchomości gruntowej, zabudowanej budynkiem mieszkalnym jednorodzinny, położonej na działce nr (...) przy ul. (...) w K. o zwrot nakładów koniecznych dokonanych z majątku odrębnego syna stron – R. N. w kwocie 200.000 zł na przedmiotową nieruchomość, a tym samym uwzględnienie w niniejszym postępowaniu wierzytelności R. N. w stosunku do wnioskodawczyni H. N., w kwocie 100.000 zł, z tytułu jego nakładów poniesionych na budowę domu jednorodzinnego, którą to wierzytelność przeniósł umową z dnia 26.01.2017 r., na rzecz uczestnika J. N..

Uczestnik J. N. nie sprzeciwiał się przyznaniu wnioskodawczyni żądanych przez nią składników majątkowych, natomiast domagał się przyznania na jego rzecz nieruchomości gruntowej, zabudowanej budynkiem mieszkalnym jednorodzinny, położonym na działce nr (...) przy ul. (...) w K., samochodu osobowego marki P. (...), o nr rej. (...), dubeltówki rosyjskiej nr fabryczny (...), sztucera M. (...), nr fabryczny (...), piły motorowej, szafy na broń, kompletu opon, szybkowaru, zmywarki do naczyń S.. Pozostałe ruchomości miały zostać przyznane wnioskodawczyni. Domagał się w ogólnym rozliczeniu pomniejszenia wartości domu mieszkalnego o wartość nakładów koniecznych dokonanych z majątku odrębnego syna stron – R. N. w kwocie 200.000 zł, na przedmiotową nieruchomość. W ramach rozliczenia winna być uwzględniona, zdaniem uczestnika, wierzytelność R. N. w stosunku do wnioskodawczyni H. N., w kwocie 100.000 zł, z tytułu nakładów poniesionych na budowę domu jednorodzinnego położonego w K., przeniesiona umową z dnia 26.01.2017r., na rzecz J. N..

Niezależnie od proponowanych wyżej sposobów podziału, strony domagały się zasądzenia adekwatnych spłat i dopłat tytułem wyrównania wartości ich udziałów w majątku wspólnym.

Postanowieniem z dnia 13 września 2019 r. Sąd Rejonowy w Kętrzynie w punktach:

I. ustalił, że w skład majątku wspólnego stron H. N. i J. N. wchodzi:

1. nieruchomość gruntowa, zabudowana budynkiem mieszkalnym jednorodzinny, położona na działce nr (...) przy ul. (...) w K., dla której Sąd Rejonowy w Kętrzynie prowadzi księgę wieczystą nr (...), o wartości 239.000 zł,
2. stanowiący odrębną nieruchomość lokal mieszkalny nr (...), położony w miejscowości (...) gmina K., wraz z udziałem związanym z własnością lokalu w wysokości (...) części we współwłasności budynku i w prawie współwłasności działki gruntu objętych księgą wieczystą Kw nr (...), dla którego Sąd Rejonowy w Kętrzynie prowadzi księgę wieczystą nr (...) o wartości 85.960 zł,
3. udział w wysokości 125/100 części w nieruchomości zabudowanej budynkiem garażowym, dla której Sąd Rejonowy w Kętrzynie prowadzi księgę wieczystą nr (...) o wartości 4.050 zł,
4. udział w wysokości (...) części w nieruchomości rolnej niezabudowanej, w postaci ogrodu działkowego, dla której Sąd Rejonowy w Kętrzynie prowadzi księgę wieczystą nr (...), o wartości 2.880 zł,

5. ruchomości: samochód osobowy marki P. (...), o nr rej. (...), dubeltówka rosyjska nr fabryczny (...), sztucer M. (...) nr fabryczny (...), lodówka I., zamrażarka P. (...), komplet do sypialni: komoda, komódka, szafa trzydrzwiowa, łóżko, piła motorowa, kosiarka elektryczna, szafa na broń, komplet opon, szybkar, zmywarka do naczyń S., kuchenna suszarka elektryczna, blender, naczynia kryształowe: karafka, owocarki, kanapa – rogówka, segment (...), obraz, pralka, kuchenka gazowo-elektryczna, stół – ława z (...), robot kuchenny, maszynka do mięsa, zestaw 10-ciu sztuk garnków, cztery krzesła i stolik, zastawa stołowa, meble kuchenne, dywan, pufa – 2 sztuki, stół z (...), sztućce 55 sztuk, firanki – 3 sztuki, karnisze – 4 sztuki,

II. dokonał podziału majątku dorobkowego stron w ten sposób, że na rzecz wnioskodawczyni przyznał nieruchomości opisane w pkt. I. 2-4 oraz ruchomości w postaci : lodówki I., kosiarki elektrycznej, blendera, naczyń kryształowych: karafki i owocarek, robota kuchennego, 4 sztuk krzesel i stolika tj. majątek o łącznej wartości 94.106 zł, natomiast na rzecz uczestnika przyznał nieruchomość opisaną w pkt I.1. oraz ruchomości w postaci: samochodu osobowego marki P. (...), o nr rej. (...), dubeltówki rosyjskiej nr fabryczny (...), sztucera M. (...)nr fabryczny (...), piły motorowej, szafy na broń, kompletu opon, szybkaru, zmywarki do naczyń S., tj. majątek o łącznej wartości 242.364 zł,

III. zarządził sprzedaż w trybie licytacji komorniczej ruchomości takich jak zamrażarka P. (...), komplet do sypialni: komoda, komódka, szafa trzydrzwiowa, łóżko, kuchenna suszarka elektryczna, kanapa – rogówka, segment (...), obraz, pralka, kuchenka gazowo-elektryczna, stół – ława z (...), maszynka do mięsa, zestaw 10-ciu sztuk garnków, zastawa stołowa, meble kuchenne, dywan, pufa – 2 sztuki, stół z (...), sztućce 55 sztuk, firanki – 3 sztuki, karnisze – 4 sztuki, a środki uzyskane z licytacji przyznał stronom po 1/2 części,

IV. tytułem spłaty wartości udziału wnioskodawczyni w majątku wspólnym stron zasądził od uczestnika na jej rzecz kwotę 74.129 zł, płatną w 3 ratach w następujący sposób:

- I rata w wysokości 14.129 zł płatna w terminie sześciu miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia,

- II rata w wysokości 30.000 zł płatna w terminie sześciu miesięcy od daty płatności pierwszej raty,

- III rata w wysokości 30.000 zł płatna w terminie sześciu miesięcy od daty płatności drugiej raty,

wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w przypadku uchybienia płatności którejkolwiek z rat,

V. w pozostałym zakresie oddalił wnioski stron,

VI. zasądził od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę 750 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, ustalając, że w pozostałej części strony ponoszą we własnym zakresie koszty związane ze swoim udziałem w sprawie,

VII. nakazał pobrać od wnioskodawczyni H. N. i uczestnika J. N. kwoty po 2.397,94 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sąd ten ustalił, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 8 kwietnia 2016 r., zostało rozwiązane przez rozwód małżeństwo H. N. i J. N. zawarte 4 czerwca 1966 r. Wyrok uprawomocnił się z dniem 30 kwietnia 2016 r.

W trakcie małżeństwa H. N. i J. N. nabyli do majątku wspólnego lub otrzymali w darowiźnie od syna M. N. (1) (poprzednio M. N. (2)):

- nieruchomość gruntową, zabudowaną budynkiem mieszkalnym jednorodzinny, położoną na działce nr (...) przy ul. (...) w K., dla której Sąd Rejonowy w Kętrzynie prowadzi księgę wieczystą nr (...), o wartości 239.000 zł,

- stanowiący odrębną nieruchomość lokal mieszkalny nr (...), położony w miejscowości (...) gmina K., wraz z udziałem związanym z własnością lokalu w wysokości (...) części we współwłasności budynku i w prawie współwłasności działki gruntu objętych księgą wieczystą Kw nr (...), dla którego Sąd Rejonowy w Kętrzynie prowadzi księgę wieczystą nr (...) o wartości 85.960 zł,

- udział w wysokości 125/100 części w nieruchomości zabudowanej budynkiem garażowym, dla której Sąd Rejonowy w Kętrzynie prowadzi księgę wieczystą nr (...) o wartości 4.050 zł,

- udział w wysokości (...) części w nieruchomości rolnej niezabudowanej, w postaci ogrodu działkowego, dla której Sąd Rejonowy w Kętrzynie prowadzi księgę wieczystą nr (...), o wartości 2.880 zł

oraz ruchomości, którymi są samochód osobowy marki P. (...), o nr rej. (...), dubeltówka rosyjska nr fabryczny (...), sztucer M. (...) nr fabryczny (...), lodówka I., zamrażarka P. (...), komplet do sypialni: komoda, komódka, szafa trzydrzwiowa, łóżko, piła motorowa, kosiarka elektryczna, szafa na broń, komplet opon, szybkowar, zmywarka do naczyń S., kuchenna suszarka elektryczna, blender, naczynia kryształowe: karafka, owocarki, kanapa – rogówka, segment (...), obraz, pralka, kuchenka gazowo-elektryczna, stół – ława z (...), robot kuchenny, maszynka do mięsa, zestaw 10-ciu sztuk garnków, cztery krzesła i stolik, zastawa stołowa, meble kuchenne, dywan, pufa – 2 sztuki, stół z (...), sztuce 55 sztuk, firanki – 3 sztuki, karnisze – 4 sztuki, o wartości ustalonej przez biegłego z zakresu szacowania wartości ruchomości M. P..

Ustalił dalej, że w trakcie małżeństwa H. i J. N. rozpoczęli budowę domu jednorodzinnego na nieruchomości gruntowej w postaci działki nr (...) przy ul. (...) w K. inwestując własne środki. W pracach budowlanych początkowo jedynie pomagał ich syn R. N., a następnie wykonał większość prac finansując je z własnych środków. Ostatecznie w budynku zamieszkał R. N. z rodziną i on ponosi wszelkie obciążenia związane z utrzymaniem domu.

W lokalu nr (...), położonym w miejscowości (...) gmina K. zamieszkuje H. N., która dodatkowo użytkuje położony w pobliżu garaż i działkę ogrodową. W jej dyspozycji znajdują się również ruchomości w postaci: lodówki I., kosiarki elektrycznej, blendera, naczyń kryształowych: karafki i owocarek, robota kuchennego, 4 sztuk krzesel i stolika.

Samochód osobowy marki P. (...), o nr rej. (...), dubeltówka rosyjska nr fabryczny (...), sztucer Mauser nr fabryczny (...), piła motorowa, szafa na broń, komplet opon, szybkowar, zmywarka do naczyń S., znajdują się w dyspozycji J. N..

Wartość nieruchomości i ruchomości wchodzących w skład majątku wspólnego, Sąd ustalił na podstawie opinii biegłych.

W ocenie Sądu I instancji, ruchomości darowane przez syna stron M. N. (1) (wcześniej M. N. (2)), których przynależność do majątku wspólnego początkowo kwestionowała wnioskodawczyni, należało rozliczyć jako składniki majątku wspólnego stron. Jak wynika bowiem z zeznań powyższego świadka, podczas odwiedzin rodziców w Polsce przywoził im szereg ruchomości, sprzętów gospodarstwa domowego, mebli, wyposażenie samochodu, które traktował jako prezenty dla obojga rodziców.

Natomiast zdaniem tego Sądu, zebrany materiał dowodowy nie pozwala rozliczyć w ramach niniejszego postępowania wartości nakładów dokonanych z majątku odrębnego syna stron – R. N. w kwocie 200.000 zł na dom mieszkalny stron wchodzący w skład ich majątku wspólnego.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż w ramach rozliczenia pomiędzy byłymi małżonkami nie może zostać uwzględniona ewentualna wierzytelność syna stron R. N. w stosunku do wnioskodawczyni H. N., w kwocie 100.000 zł, z tytułu nakładów poniesionych na budowę domu jednorodzinnego położonego w K., przeniesiona umową z dnia 26.01.2017 r., na rzecz J. N..

Sąd wskazał, że jest to roszczenie osoby trzeciej w postępowaniu o podział majątku między byłymi małżonkami. Poza tym, ewentualne roszczenie R. N. w stosunku do wnioskodawczyni H. N. w kwocie 100.000 zł z tytułu nakładów poniesionych na budowę domu jednorodzinnego położonego w K. może się ziszczyć dopiero w chwili wyprowadzenia się R. N. z przedmiotowego budynku. Tymczasem, jak wynika z akt sprawy, zgodnego stanowiska stron oraz oświadczenia R. N., to właśnie on od kilkunastu lat zamieszkuje wraz z rodziną w przedmiotowym budynku i ponosi wszelkie obciążenia związane z użytkowaniem i eksploatacją domu. Dopiero zatem po opuszczeniu domu, R. N. będzie

przysługiwało ewentualne roszczenie wobec współwłaścicielki o zwrot poniesionych przez niego nakładów na budowę i wyposażenie budynku czy całej nieruchomości. Stąd wniosek uczestnika J. N. w tym zakresie oddalił.

Co do podziału majątku w naturze Sąd miał na uwadze by w pierwszej kolejności przyznać stronom składniki majątku, odpowiadające wartością ich udziałowi w tym majątku celem ograniczenia wysokości ewentualnych dopłat pieniężnych. Miał także na uwadze, że wnioskodawczyni zamieszkuje we wspólnym mieszkaniu stron i nie dysponuje innym miejscem zamieszkania. Z kolei potrzeby mieszkaniowe uczestnika są na chwilę obecną zaspokojone. Mając na uwadze powyższe Sąd przyznał stronom nieruchomości lub udziały w nieruchomościach według zgodnego stanowiska stron w tym zakresie.

Sąd przyznał również stronom tylko te ruchomości, co do których wyrazili chęć ich objęcia, tym bardziej że pozostawały w ich wyłącznej dyspozycji i nie było sporu co do ich posiadania. Pozostałe ruchomości, których żadna ze stron nie zamierzała przyjąć do majątku lub wносиła o przyznanie ich stronie przeciwnej, zostaną sprzedane w trybie licytacji komorniczej, a uzyskane środki zostaną podzielone pomiędzy stronami po 1/2 części.

Sąd wskazał, iż łączna wartość majątku wspólnego stron, bez uwzględnienia wartości ruchomości przeznaczonych do sprzedaży w trybie licytacji komorniczej, wyniosła 336.470 zł, zatem udział każdej ze stron – zgodnie z art. 43§1 k.r.o. – to kwota 168.235 zł. Wartość majątku przyznanego wnioskodawczyni to kwota 94.106 zł, natomiast wartość majątku przyznanego uczestnikowi to 242.364 zł.

Z tytułu spłaty wartości udziału w majątku wspólnym uczestnik winien zatem spłacić wnioskodawczynię kwotą 74.129,00 zł (168.235,00 zł – 94.106,00 zł = 74.129,00 zł).

Wobec sytuacji finansowej i osobistej J. N., Sąd uznał za zasadne rozłożenie płatności zasądzonej kwoty na trzy raty, co umożliwi uczestnikowi zebranie odpowiednich środków bez nadmiernego obciążenia zobowiązaniem, a jednocześnie pozwoli zabezpieczyć interes wnioskodawczyni w uzyskaniu spłaty w rozsądnych granicach czasowych.

Mając na uwadze, iż strony w równym stopniu były zainteresowane rozstrzygnięciem i w postępowaniu nie zostały uwzględnione zarówno wszystkie wnioski wnioskodawczyni jak też uczestnika, Sąd zasądził od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę 750,00 zł tytułem zwrotu połowy uiszczonej przez niego zaliczki na koszty biegłego, a stosownie do art. 520§2 KPC, zniósł wzajemnie poniesione przez strony dalsze koszty postępowania.

Kosztami sądowymi, tj. wydatkami związanymi z opiniami biegłych, które zostały tymczasowo pokryte ze środków Skarbu Państwa, Sąd stosownie do art. 520§2 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obciążył strony po 1/2 ich części, mając także na uwadze równy stopień zainteresowania stron wynikiem postępowania oraz uwzględnienia ich wniosków.

Apelację od powyższego postanowienia wnieśli wnioskodawczyni i uczestnik.

Uczestnik zaskarżył orzeczenie w części, tj. co do rozstrzygnięć zawartych w pkt III, IV, V, VI i VII, zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania tj.:

1. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. przez pominięcie i nie przeprowadzenie dowodów wnioskowanych przez uczestnika postępowania pismem z dnia 10.04.2019r. tj. dowodu zapłaty składki OC za okres od 5.11.2018r. do 4.11.2019r. w kwocie 376 zł, paragonu fiskalnego z dnia 12.09.2013r. na kwotę 1805,59 zł, umowy nr (...) z dnia 9.09.2009r. na kwotę 280 zł, dowodu wpłaty z dnia 8.04.2009r. kwoty 6.820 zł za okna PCV, paragonu fiskalnego z dnia 8.09.2010r. na kwotę 218,99 zł, paragonu fiskalnego z dnia 26.04.2014r. na kwotę 681,43 zł, paragonu fiskalnego z dnia 4.10.2014r. na kwotę 107 zł, faktury VAT z 16.06.2010r. na kwotę 1.200 zł, dokumentu wydania nr (...) z dnia 16.06.2015.r., paragonu fiskalnego z dnia 25.08.2012r. na kwotę 33,97 zł, paragonu fiskalnego z dnia 2.05.2014r. na kwotę 103,97 zł, paragonu fiskalnego z dnia 30.11.2013r. na kwotę 167,53 zł, faktury VAT nr (...) z 31.01.2013r. na kwotę 802,00 zł, dowodu sprzedaży z dnia 29.10.2013r. na kwotę 155,99 zł, orzeczenia z dnia 27.12.2004r. nr (...) K. wraz ze sprawozdaniem, decyzji Burmistrza K. nr (...) na kwotę 154 zł, decyzji Burmistrza K. nr (...) (...) .2013 na kwotę

130 zł, decyzji Burmistrza K. nr (...) na kwotę 130 zł, decyzji Burmistrza K. nr (...) na kwotę 130 zł, na okoliczność nakładów czynionych przez uczestnika na majątek wspólny oraz wysokości nabytej wierzytelności,

2. art. 217 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pełnomocnika uczestnika;

- o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, rzeczoznawcy ds. kosztorysowania i rozliczania robót budowlanych na okoliczność zakresu i aktualnej wartości wierzytelności z tytułu nakładów budowlanych i wykończeniowych poniesionych przez osobę trzecią - R. N. na nieruchomości położoną w K. przy ul. (...), a przeniesionych w drodze umowy cesji na rzecz uczestnika postępowania J. N.,
- zgłoszonego w trybie art. 248§1 k.p.c. o zażądanie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)-(...) K. ul. (...) oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z kompletnych akt emerytalnych J. N. i H. N. na okoliczność sytuacji majątkowej stron postępowania w latach 1980-2000,

3. art. 567 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji, wbrew dyspozycji wskazanego przepisu i zasadzie koncentracji, nierozstrzygnięcie w postępowaniu działowym wszystkich roszczeń pomiędzy uczestnikami działu. Sąd niezasadnie przyjął, że brak jest podstaw w orzekaniu o tego typu roszczeniu w sprawie o podział majątku wspólnego, podczas gdy uczestnik nabył wierzytelność o wartości 1/2 nakładu na nieruchomość objętą wspólnością, a zatem zachodzą wszelkie racje systemowe i funkcjonalne dla dokonania rozliczenia wierzytelności w kwocie 100.000 zł,

4. art. 567§3 k.p.c. w zw. z art. 618 § 1 k.p.c. oraz 187§ 1 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i nierozliczenie nabytej w drodze cesji przez uczestnika do majątku odrębnego wierzytelności z tytułu nakładów w kwocie 100.000 zł, oraz w kwocie 376 zł, pomimo wniosku w tym zakresie odpowiadającemu wymogom z art. 187§ 1 k.p.c.

5. art. 278§1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i zaniechanie ustalenia aktualnej wartości nakładów nabytych od osoby trzeciej w drodze umowy cesji, co skutkowało ich pominięciem i nierozliczeniem w postanowieniu końcowym, skutkującym bezpodstawnym wzbogaceniem po stronie wnioskodawczym w kwocie 100.000 zł,

6. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia zaskarżonego postanowienia uniemożliwiająca kontrolę instancyjną polegającą na:

- wskazywaniu zamiennie przez Sąd, że wierzytelność z tytułu nakładów przysługuje uczestnikowi postępowania oraz synowi stron R. N.,

- poprzez nieokreślenie przez Sąd w pkt. IX sentencji postanowienia terminu początkowego i końcowego za który odsetki mają być naliczone poprzez sformułowanie „z ustawowymi odsetkami za opóźnienie”, zamiast z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w zapłacie od wskazanych dat do dnia zapłaty,

- braku wskazania w uzasadnieniu postanowienia ustalonej przez Sąd wartości poszczególnych ruchomości podlegających podziałowi, co uniemożliwia kontrolę instancyjną rozstrzygnięcia w przedmiocie podziału ruchomości i wzajemnego rozliczenia ich wartości między stronami oraz kontrolę prawidłowości dokonanych przez Sąd rozliczeń,

7. art. 233§ 1 k.p.c. w sposób, który miał istotny wpływ na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów wobec nie dokonania całościowej oceny materiału dowodowego poprzestając na jego częściowej i jednostronnej ocenie. Oceniając przeprowadzone dowody i ustalając stan faktyczny Sąd naruszył zasadny logiki poprzez ustalenie, że wierzytelność z tytułu zwrotu 1/2 nakładów na nieruchomość od H. N. przysługuje osobie trzeciej - synowi stron /str. 8 uzasadnienia/, mimo przedłożenia umowy cesji z której wynika, że roszczenie to przeszło na rzecz uczestnika oraz nie kwestionowania tej okoliczności przez wnioskodawczynię,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 509 k.c. i 510 k.c. w zw. z 207 k.c. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że nie jest możliwe rozliczenie wierzytelności nabytych w drodze cesji w postępowaniu działowym z tytułu zwrotu 1/2 nakładów w kwocie 100.000 zł, co skutkowało nieprawidłowym uznaniem, że uczestnik nie może domagać się rozliczenia z wnioskodawczynią nabytej w drodze cesji wierzytelności z tytułu zwrotu nakładów. Powyższe naruszenie w konsekwencji skutkowało bezpodstawnym wzbogaceniem wnioskodawczym o kwotę 100.000 zł z tytułu nakładów, których H. N., ani też byli małżonkowie w trakcie trwania związku małżeńskiego z własnego majątku nie poczynili,

2. art. 45 §1 k.r.o. poprzez wadliwe zastosowanie. Sąd w sposób nieprawidłowy ustalił stan faktyczny i w konsekwencji dokonał w sposób wadliwy subsumpcji prawa materialnego.

III. sprzeczność ustaleń sprzecznych z treścią zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegających na ustaleniu, że wierzytelność w kwocie 100.000 zł przysługuje R. N., pomimo posiadania niekwestionowanego dowodu z dokumentu, że została ona przeniesiona na rzecz uczestnika J. N.,

W oparciu o powyższe zarzuty uczestnik wniósł o:

1. zmianę postanowienia w pkt. IV poprzez zasądzenie od wnioskodawczym H. N. na rzecz uczestnika J. N. tytułem dopłaty kwoty 26.059 zł płatnej jednorazowo w dacie uprawomocnienia postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek opóźnienia w zapłacie od dnia uprawomocnienia się postanowienia do dnia zapłaty,
2. zasądzenie od wnioskodawczym na rzecz uczestnika poniesionych przez niego kosztów postępowania za postępowanie przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,
3. zasądzenie od wnioskodawczym na rzecz uczestnika poniesionych przez niego kosztów postępowania za postępowanie przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Jednocześnie stosownie do treści art. 380 k.p.c. uczestnik wniósł o rozpoznanie postanowienia z dnia 13.09.2019r. oddalającego wnioski dowodowe uczestnika oraz jego zmianę poprzez:

1. uwzględnienie zgłoszonego 10.04.2019r. dowodu o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, rzeczoznawcy ds. kosztorysowania i rozliczania robót budowlanych

- na okoliczność zakresu i aktualnej wartości wierzytelności z tytułu nakładów budowlanych i wykończeniowych poniesionych przez osobę trzecią - R. N. na nieruchomości położoną w K. (...) przy ul. (...) przeniesionych w drodze umowy cesji na rzecz uczestnika postępowania J. N. przy założeniu, że nakłady te obejmowały wszelkie roboty budowlane opisane w dzienniku budowy od 1993r. i były czynione od 1993r. stosownie do zapisów znajdujących się w dzienniku budowy nr (...) przedłożonego wraz z pismem z dnia 24.11.2017r. oraz wartości nakładów przedstawionych w niniejszym piśmie,

- uwzględnienie zgłoszonego 10.04.2019r. dowodu i stosownie do treści art. 248§1 k.p.c. zażądanie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) (...) K. ul. (...) kompletnych akt emerytalnych J. N. i H. N. oraz przeprowadzenia dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy: świadectw pracy, list rocznych wynagrodzeń oraz wniosku o ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego na okoliczność sytuacji majątkowej stron postępowania w latach 1980-2000 w tym w szczególności na okres pozostawiania stron bez świadczeń i bez zatrudnienia w dacie dokonywania robót budowlanych w K. przy ul. (...), nieposiadania środków przez małżonków N. na czynienie nakładów na w/w inwestycję po roku 199Ir., dokonywania nakładów budowlanych i wykończeniowych poczynszy od lat 90' przez syna stron R. N.,

- uwzględnienie zgłoszonych pismem z dnia 10.04.2019r. dowodów z dokumentów w pkt. 2-20 na okoliczności i tezy wskazane w treści pisma.

Wnioskodawczyni zaskarżyła postanowienie w całości, zarzucając mu:

1. błędne ustalenie składników majątku wspólnego, przede wszystkim w odniesieniu do składników majątkowych, które wnioskodawczyni otrzymała w drodze darowizny od syna M. N. (1), a będące wynikiem błędnej oceny dowodów w tym zakresie, tj. zeznań M. N. oraz wnioskodawczym, przy jednoczesnym braku dowodów przeciwnych;
2. niezasadne rozłożenie na raty dopłaty od uczestnika na rzecz wnioskodawczym, z jednoczesnym nadmiernym odroczeniem płatności tej dopłaty;
3. błędne rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania, polegające na:
 - a) niesłusznym zasądzeniu od wnioskodawczym na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania,
 - b) niesłusznym nakazaniu pobrania od wnioskodawczym na rzecz Skarbu Państwa niewiszczonych kosztów sądowych;
 - c) niesłusznym niezasądzeniu od uczestnika na rzecz wnioskodawczym przynajmniej części kosztów postępowania, związanych głównie z oddaleniem przez Sąd Rejonowy wniosku uczestnika o rozliczenie nakładów w wysokości 100.000 złotych.

Mając na względzie powyższe zarzuty, wnioskodawczyni wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności poprzez:

1. ustalenie odmiennego, w zakresie niektórych rzeczy ruchomych, składu majątku wspólnego;
2. zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni stosownej dopłaty w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia w niniejszej sprawie;
3. odpowiednią zmianę orzeczenia o kosztach postępowania;
4. zasądzenie od uczestnika kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje zasługiwały na uwzględnienie w części.

Sąd II instancji podziela po części zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zakresie dotyczącym braku rozważań co do wartości dzielonych ruchomości. Uchybienie to nie uniemożliwia jednak kontroli odwoławczej, gdyż motywy orzeczenia pozwalają na zorientowanie się w przyczynach natury faktycznej i prawnej, które legły u podstaw wydanego rozstrzygnięcia. Odnosząc się do pozostałych uwag sformułowanych na tle omawianego zarzutu, uczestnik myli brak akceptacji wywodów Sądu Rejonowego i zastosowania przez ten Sąd prawa materialnego z naruszeniem art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy zasadniczo podziela ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji, modyfikując je w następującej mierze:

Po pierwsze, powtórna analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż Sąd Rejonowy nieprawidłowo zaliczył do majątku wspólnego uczestników ruchomości w postaci zmywarki do naczyń która według oświadczenia pełnomocnika wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 17 lipca 2019 r. stanowi majątek osobisty uczestnika oraz kosiarki elektrycznej, będącej własnością osoby trzeciej - szwagra wnioskodawczyni (k. 593).

Tym samym Sąd Okręgowy jako sąd meriti z urzędu dokonał korekty zaskarżonego postanowienia poprzez nieobejmowanie tych składników podziałem.

Po drugie, stosownie do art. 684 k.p.c., który ma odpowiednie zastosowanie - przez odesłanie zawarte w art. 567 § 3 k.p.c. - do postępowania o podział majątku, skład i wartość majątku podlegającego podziałowi ustala sąd z urzędu.

W sentencji postanowienia o podziale majątku wspólnego powinny zostać zatem precyzyjnie określone skład i wartość majątku podlegającego podziałowi. Poszczególne przedmioty majątkowe powinny być określone w sentencji postanowienia w sposób pozwalający na ich identyfikację. Oznaczenie ruchomości sprowadza się do opisu rzeczy, wskazania jej cech szczególnych i charakterystycznych. Oznaczenie to obejmuje również przypisanie każdej z dzielonych ruchomości jej wartości albowiem rzutuje to na prawidłowość rozstrzygnięcia.

W zaskarżonym postanowieniu Sąd nie wskazał jaką wartość przedstawiają poszczególne podlegające podziałowi ruchomości.

Stąd też Sąd Okręgowy dostrzegając powyższą nieprawidłowość dokonał zmiany zaskarżonego postanowienia w pkt I 5 poprzez przypisanie każdej z wymienionych tam rzeczy ruchomych odpowiadającej mu wartości. W tej materii Sąd Okręgowy oparł się na opinii biegłego, a wartość przedmiotów nieobjętych opinią została ustalona poprzez przyjęcie średniej arytmetycznej ze wskazywanych przez uczestnika i wnioskodawczynię szacunków (k. 450-451).

W tak zmodyfikowanym stanie faktycznym należy odnieść się do kolejnych zarzutów apelacyjnych, których ewentualne uwzględnienie miałyby niewątpliwie wpływ na zakres wzajemnych rozliczeń byłych małżonków.

Wbrew twierdzeniom apelacji J. N., zasadnie przyjął Sąd I instancji, iż w niniejszym postępowaniu brak podstaw do rozliczania nakładów poczynionych przez jego syna na nieruchomości będącą przedmiotem podziału (niezależnie czy traktować je przez pryzmat art. 713 w zw. z 719 kc, czy art. 226 § 1 w zw. z 229 § 1 k.c.).

Jak wynika z okoliczności niniejszej sprawy, R. N. korzystał i nadal korzysta z przedmiotowej nieruchomości na podstawie umowy użyczenia (art. 710 k.c.). Z materiału dowodowego w postaci dokumentów na k. 413-427, zeznań świadków M. W. i A. D. wynika, iż syn byłych małżonków czynił nakłady i ponosił wydatki związane z nieruchomością położoną w K. przy ulicy (...). Niekwestionowane jest nadto, że roszczenie z tego tytułu scedował do kwoty 100.000 zł na swego ojca. Na czynienie tych nakładów posiadał zgodę rodziców.

Wskazać jednak należy, iż roszczenie o zwrot wszelkich nakładów (koniecznych, użytecznych i zbytkownych) przysługujących biorącemu w użyczenie staje się wymagalne dopiero z chwilą wydania rzeczy właścicielowi (nawet przy przyjęciu, że roszczenie o zwrot nakładów powstaje już z chwilą ich dokonania) – por. wyrok SA w Krakowie z dnia 4 września 2013r., I ACa 700/13.

Co do zasady zwrot rzeczy polega na odzyskaniu faktycznego władztwa nad rzeczą przez właściciela. Tymczasem na dzień orzekania wzmiankowana nieruchomość nie została przez R. N. wydana żadnemu z rodziców, co czyni roszczenie o zwrot nakładów niewymagalnym. Co więcej, umowa użyczenia na moment wydania postanowienia nadal istniała. Założywszy, że z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia o podziale majątku wspólnego jedynym właścicielem nieruchomości stał się uczestnik, użyczenie nadal jest kontynuowane, wywodząc się obecnie od J. N.. Przyjąwszy nawet, że w przypadku „zwrotu rzeczy” chodzi o sytuację, w której dotychczasowy posiadacz uznaje inną osobę za właściciela i poprzez swoje zachowanie wyraża wolę wyzbycia się władania rzeczą, a właściciel wyraża wolę jej odebrania (por. wyrok SN z 22.02.2018 r., I CSK 272/17), to zdarzenia te mogą mieć miejsce dopiero w momencie uprawomocnienia orzeczenia podziałowego, które nastąpiło z dniem rozpoznania apelacji przez Sąd Okręgowy.

Co godne podkreślenia, uczestnik nieprawidłowo sformułował wnioski dowodowe zmierzające do określenia wysokości nabytych cesją nakładów.

Jeżeli bowiem motywem zawarcia umowy użyczenia był bliski stosunek rodzinny między właścicielem a posiadaczem, to w przypadku gdy nieruchomość ulega zwrotowi na rzecz właściciela, posiadacz może żądać zwrotu nakładów użytecznych w granicach, w jakich zwiększają wartość rzeczy w chwili jej wydania właścicielowi. Osoba korzystająca z nieruchomości w takich okolicznościach nie może być rzecz jasna traktowana, jako posiadacz w złej wierze, gdyż

jej uprawnienie do posiadania nieruchomości, a wraz z nim skutki tego posiadania regulowała umowa, a podstawą prawną rozliczeń może być w zależności od okoliczności odpowiednio stosowany art. 226 w zw. z art. 230 k.c. (wyrok SN z dnia 18 grudnia 2018 r., IV CSK 493/17).

Tymczasem wnioski dowodowe zaferowane przez uczestnika zmierzały do ustalenia wartości poczynionych przez syna nakładów, a nie ustalenia o ile te nakłady zwiększyły wartość przedmiotowej nieruchomości.

W tej sytuacji zasadnie Sąd I instancji uznał za bezprzedmiotowe prowadzenie postępowania dowodowego w tym kierunku. Skutkowało to również pominięciem przez Sąd Odwoławczy zawartego w apelacji wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Niezależnie od powyższego zwrócić należy uwagę na ugruntowany w orzecznictwie pogląd, że przedmiotem podziału majątku wspólnego są tylko aktywa, w związku z czym sąd ani nie ustala długów, ani nie orzeka o ich spłacie. Tymczasem zgłoszone przez uczestnika roszczenie nie ma stricte charakteru nakładu w rozumieniu art. 45 § 1 k.r.o., lecz ewentualnie aspiruje do miana spłaconego wspólnego długu.

Podziałowi podlegają jedynie aktywa, wobec czego nie można dokonywać podziału czy też rozliczenia nie spłaconych jeszcze długów, które obciążają oboje małżonków. Sąd Najwyższy wskazywał, że orzeczenie działowe może dotyczyć tylko takich długów związanych z majątkiem wspólnym i ciążyących w czasie trwania wspólności na obojgu małżonkach, które zostały spłacone przez jednego z małżonków z własnych środków po ustaniu wspólności majątkowej, a przed dokonaniem podziału majątku wspólnego. Taki dług przekształca się w roszczenie o zwrot nakładów na rzecz tego małżonka, który dokonał zapłaty. Natomiast niespłacony dług nadal się utrzymuje, a przerzucenie go na jednego tylko z małżonków naruszałoby prawa wierzycieli (zob. postanowienia SN z dnia 26 stycznia 1972 r., III CRN 477/71, opubl. OSPiKA Nr 9/1972 poz. 174; z dnia 7 czerwca 1984 r., sygn. III CRN 111/84, opubl. GP Nr (...); z dnia 9 września 1976 r., sygn. III CRN 83/76, opubl. OSPiKA Nr 9/1977 poz. 157 oraz postanowienie składu 7 sędziów SN z dnia 5 grudnia 1978 r., sygn. III CRN 194/78, OSNCP Nr 11/1979 poz. 207).

Jak wynika z okoliczności niniejszej sprawy uczestnik nie dokonał spłaty syna z tytułu poczynionych przez niego na nieruchomość nakładów, tym samym nie może domagać się ich rozliczenia w ramach niniejszego postępowania.

Przedstawionej oceny nie zmienia fakt ustalenia w postępowaniu odwoławczym wartości dzielonej nieruchomości na 95.020 zł według stanu istniejącego przed dokonaniem nakładów przez syna uczestników (k. 724-747). Opinia ta okazała się nieprzydatna dla rozstrzygnięcia o tyle, że w sprawie o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami skład majątku wspólnego ustala się według chwili ustania wspólności majątkowej, a jego wartość według stanu tego majątku oraz cen w chwili dokonywania podziału (uchwała SN z 23.02.2018 r., III CZP 103/17). Niewątpliwym jest, że aktualna wartość nieruchomości położonej w K. wynosi 239.000 zł, co uniemożliwia arbitralne obniżenie jej wartości do kwoty uwzględniającej stan istniejący nie na dzień uprawomocnienia wyroku rozwodowego, lecz wiele wcześniejszy.

Powyższe rozważania nie oznaczają, iż roszczenie uczestnika zostaje definitywnie zniweczone, albowiem czym innym jest możliwość jego dochodzenia w odrębnym procesie, a czym innym niezasadne przedstawienie do rozliczenia jako nakładu w postępowaniu o podział majątku wspólnego.

Uczestnik nie może domagać się od wnioskodawczynie zwrotu części składki ubezpieczenia OC samochodu, gdyż pojazdu używał wyłącznie on, będąc z tego tytułu zobowiązany do ponoszenia kosztów związanych ze składnikiem majątku pozostającego w jego posiadaniu.

W dalszej kolejności wskazać należy, że prawidłowo Sąd I instancji rozliczył w ramach niniejszego postępowania składniki majątkowe przekazane przez syna uczestników M. N. (1). Z zeznań M. N. (1) wprost wynika, że przedmioty jakie przywoził z Niemiec miały służyć obojgu rodzicom. Apelacja wnioskodawczynie w tym zakresie jest na tyle enigmatyczna, iż nawet nie stara się w niej wskazać, które składniki majątku Sąd Rejonowy nieprawidłowo potraktował jako wspólne. Brak woli przyznania części ruchomości na wyłączną własność każdego z byłych małżonków

musiał skutkować ich podziałem przez sprzedaż licytacyjną na podstawie art. 212 § 2 k.c., albowiem w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej sąd nie może przyznać uczestnikowi postępowania prawa majątkowego bez jego zgody i zasądzić od niego na rzecz innego uczestnika spłaty lub dopłaty. Bez znaczenia są tu przyczyny odmowy zgody i wszelkie inne okoliczności (postanowienie SN z 16.09.2016 r., IV CSK 763/15).

Po wyeliminowaniu ze składników majątku wspólnego zmywarki i kosiarki, wartość tego majątku wynosi 335.647 zł. Wysokość udziału należnego każdemu z małżonków wynosi 167.823,50 zł. Wnioskodawczyni przyznano składniki majątku o łącznej wartości 93.783 zł, a uczestnikowi o wartości 241.864 zł. W związku z tym, uczestnik powinien dopłacić wnioskodawczyni kwotę 74.040,50 zł (art. 43, 45, 46 k.r.o. w zw. z art. 1035 i 212 k.c., art. 567, 684, 686 k.p.c.).

Zasadne częściowo były zarzuty wnioskodawczyni co do terminu płatności zasądzonej od uczestnika dopłaty.

Ustalając termin płatności do 30 września 2021 r., Sąd Okręgowy miał na uwadze interesy zarówno wnioskodawczyni jak też uczestnika. Zauważyć należy, że rozłożenie zasądzonej na rzecz wnioskodawczyni kwoty z tytułu dopłaty na raty, z których ostatnia miała być płatna w terminie 18 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia, byłoby dla wnioskodawczyni krzywdzące.

Z przepisu art. 212 § 3 k.c. wynika, iż zasądzając dopłatę sąd musi brać pod uwagę usprawiedliwione interesy zarówno zobowiązanego, jak i uprawnionego do tych świadczeń, a w konsekwencji tak rozłożyć ciężar spłat, aby nie doprowadzić zobowiązanego do stanu niewypłacalności, a jednocześnie nie pozbawić uprawnionego korzyści płynących z zasądzonej kwoty.

Sąd miał na uwadze, iż jest to znacząca kwota dla uczestnika. Wskazać jednak należy, iż postępowanie zostało zainicjowane w listopadzie 2016 r. Uczestnik miał zatem wystarczająco długi czas na zgromadzenie odpowiednich środków celem spłaty wnioskodawczyni, zwłaszcza iż nieruchomości, której wartość stanowi znaczną część dzielonego majątku, została mu przyznana na jego wniosek. Powinien mieć zatem świadomość konieczności rozliczenia się z wnioskodawczynią. Tymczasem na rozprawie apelacyjnej uczestnik oświadczył, iż nie posiada żadnych oszczędności, które mógłby przeznaczyć na rozliczenie z byłą żoną. Postawę taką należy uznać za nieracjonalną, w szczególności w świetle dość oczywistej niezasadności stanowiska apelującego i ponad rocznego okresu od wydania postanowienia przez Sąd Rejonowy.

Nie zasługiwały na podzielenie zarzuty apelacji wnioskodawczyni dotyczące rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Choć uczestnicy byli w równym stopniu zainteresowani rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie, to z racji tego, że to uczestnik poniósł w całości koszty opinii biegłego, uczestniczka powinna zwrócić mu połowę tych kosztów (art. 520 § 2 k.p.c.). Z kolei orzekając o pozostałych kosztach stron, prawidłowo zastosował przepis art. 520 § 1 k.p.c. Słusznie także, po myśli art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 520 § 2 k.p.c., nakazano ściągnąć od apelującej część brakujących wydatków, albowiem brak porozumienia obydwu uczestników co do wartości majątku wspólnego skutkowało koniecznością zasięgnięcia wiedzy specjalnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone postanowienie w wyżej wskazanym zakresie, oddalając apelacje w pozostałej części jako bezzasadne (art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł po myśli art. 520 § 1 k.p.c.

Z kolei podstawę rozstrzygnięcia o powstałych w toku postępowania kosztach sądowych stanowił art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 102 i 13 § 2 k.p.c.

Bożena Charukiewicz Jacek Barczewski Ewa Dobrzyńska-Murawka